

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 781/2015
09.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у радном спору тужиоца М.Х. из З., кога заступа пуномоћник М.М., адвокат из Б., против туженог Г. д.о.о. из Б., кога заступа пуномоћник Д.С., адвокат из Б., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3955/2014 од 03.12.2014. године, у седници одржаној 09.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3955/2014 од 03.12.2014. године у ставу другом изреке.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда у ставу првом, другом и трећем изреке 2 П1 бр. 11121/10 од 02.09.2014. године којом је поништено као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду од 10.05.2010. године, наређена је реинтеграција и обавезан тужени да тужиоца на име спора исплати 352.500,00 динара.

Против правноснажног дела другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 399. ЗПП ("Службени гласник РС" 125/04...), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из тачке 12. исте одредбе на коју се у ревизији указује. Супротно тврдњи ревидента Врховни касациони суд сматра да нижестепене пресуде садрже јасне и непротивречне разлоге у погледу одлучних чињеница и могу се са сигурношћу испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је од стране туженог у писаном облику добио упозорење због постојања разлога за отказ уговора о раду јер је одбио послове који су утврђени уговором без оправданог разлога; дана 29.03.2010. године у периоду од 17 до 18 часова због принуде посла менаџер туженог је позвао тужиоца да изврши радни задатак али је он одбио да дође на посао. У ставу III упозорења је наведено да се "овим обавештава именовани да ће му, у случају да поново учини исту или сличну повреду, послодавац дати отказ уговора о раду бр. ... од 18.03.2008. године без упозорења". На упозорење тужилац није одговорио нити је "дао" одбрану у писаном облику, па је послодавац решењем отказао уговор о раду због повреде радне обавезе (одбијање запосленог да дође и одради посао без оправданог разлога).

Код таквог чињеничног стања, нижестепени суд је усвојио тужбени захтев јер тужени није доставио упозорење запосленом на законом прописани начин. После одбијања тужиоца да прими упозорење тужени је требао да га објави на огласној табли по члану 185. став 3. Закона о раду, што није учинио, па је повредио тужиоцу право на одбрану. Осим тога, решење је незаконито јер нема података на основу кога би се могла идентификовати повреда радне обавезе.

Врховни касациони суд прихвата становиште нижестепених судова са допуном:

У поступку отказивања уговора о раду по сопственој иницијативи, послодавац је противуречан. Наиме, у првом делу он упозорава запосленог да је учинио повреду радне обавезе својом кривицом неидентификујући врсту повреде. Али у другом делу он обавештава запосленог да ће му отказати уговор о раду ако поново учини исту или сличну повреду без поновног упозорења. Тај део упозорења (члан 180. став 3. Закона о раду који је важио у време покретања дисциплинске одговорности) указује да су постојале и олакшавајуће околности и да природа повреде радне обавезе или непоштовање радне дисциплине није довољан разлог за отказ уговора о раду, због које се послодавац уздржава од давања отказа уз претњу да ће му бити отказан уговор о раду ако поново учини исту или сличну повреду. Код таквог поступања послодавца које је противуречно, није јасно да ли запослени треба да се брани од претњи отказом или не. Због тога, по становишту ревизијског суда у овом случају се може узети да је послодавац запосленом опростио повреду радне обавезе и да не може после такве садржине упозорења донети решење о отказу.

Имајући у виду изложено, неосновани су ревизијски наводи у којима се истиче да је текст упозорења сачинио запослени код послодавца који није "вичан праву", јер то не представља "извињавајући разлог" с обзиром да послодавац одговара за грешке и пропусте запослених. Осим тога, нејасне и противречне одредбе тумаче се на штету онога који је нејасна и противречна правила формулисао (у овом случају правни акт је сачињен од стране послодавца).

На основу члана 405. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа
судија
Предраг Трифуновић,с.р.